

inngde. Jeg anførte, at det var min, som mange, som næsten alle tænkende Borgeres dybe Belysning og alvorlige Frygt, at ifølge vore Forfatningsforviklinger og den Isolation i Europa og næsten i Norden, hvori vi efterhaanden synes at være komne, det danske Folks Frihed, Nationalitet og Selvstændighed maatte synes at være i truende Fare. Jeg har ikke hørt et Ord fra Ministeriet. Man skulde dog synes, at disse Ord, der meer eller mindre hvile paa Alles Læber ogsaa i denne Forsamling, at disse Ord skulde kunne opfordre til Belysning og Forklaring, og naar denne Belysning, naar denne Forklaring fra Regjeringens Side nægtes os, da — jeg overraster Ingen med, hvad jeg her ytrer, thi jeg har givet Tid og Bæsel — da forekommer det mig, at det vil være enhver Folkerepresentants og Folkerepresentationens Pligt at overveie, om der ikke gives Veie, ad hvilke den danske Folkstemme kraftig og utvetydig kan lyde, saavel trindt omkring i Landet som midt ind i Regjeringen selv, kan lyde om, hvad vi ikke ville, og om, hvad vi ville; og jeg tør paastaae, at jeg er i min fulde parlamentariske Ret som Pligt, naar jeg siger, at for mig idetmindste fremstiller det sig klart og bestemt, at det vel maa og bør tages under Overveielse, om vi skulde bevilge de 7 Millioner og det Fællesbidrag, der omtales i § 6, aldenstund vi holdes uvidende om, hvorvidt det næste Dieblif maaskee kan bringe os i en saadan Stilling, at vor sidste Skilling og vor sidste Blodsdraabe kan blive paakaldt. Jeg tillader mig at troe, at det danske Folk, som kan være uenigt om Meget, ikke kan være uenigt deri, at det er dets Repræsentations Pligt til den Grændse, som tilladeligt, sømmeligt og ret er, at see til, at Landets materielle Resourcer opbevares for den store og frygtelige Time, vi maaskee i en nær Fremtid gaae inngde. Min Stilling til § 6 og Manges Stilling til den Bevilling, som deri indeholdes, er væsentlig betinget af, hvorledes man maa opfatte den Bet, vor Regjering fører os med Hensyn til vore Forfatningsforhold; og naar jeg nu seer hen til, at vi snart have staaet i den Formening, at Regjeringen, trods sit Heelstatsprogram, dog seilede frem under Eiderflaget, snart i den For-

mening, som vel desværre er den rette, at Regjeringen mener at kunne blive staaende ved det, den med en vis Savelse kalder den nuværende konstitutionelle Forbindelse gennem Fællesforfatningen mellem Danmark og Slesvig, og maaskee vil kræve Offre af Blod og Penge for at bestaae i den Stilling, som i Grunden er utaalelig og burde kunne sees af Enhver at være det, allerede blot af, hvad vi oplevede under det sidste Rigsraads møde — naar jeg nu seer dette og seer, at den Politik, som jeg for min Deel og Mange med mig betragte som blot ved en Grad forskjellig fra den, som man mener, at de saakaldte Statsmænd af den gamle Skole skulde ville følge, at denne Politik staaer for Dyren, ja maaskee allerede er flaaet fast, skulde vi da ikke kunne udtale os det Mindste derom; skulde vi da her votere store Bidrag af Kongerigets Undersaatter, store Bidrag for at hjælpe den Politik frem, der ikke meget mindre end de gamle Statsmænds er Danmarks Undergang og Oplysning! — Under disse Omstændigheder vil jeg bede ærede Medlemmer om at tage under Overveielse, om der ikke kan fra Rigsdagens, fra dette Things Side, være Anledning til en udtrykkelig Votering, hvorved vi nogenlunde tydelig for Folket og for Regjeringen og for Kongen, der saa gjerne vil fornemme og saa gjerne vil følge Folkets sande Villie, kunne gjøre kundbart, hvad det er, vi ikke ville, og hvad det er, vi ville. Jeg har tænkt mig, at et saadant Votum kunde vi slaffe tilstede, naar der til § 6 stilledes et Forslag af omtrent følgende Indhold, nemlig at der som en tredje Passus i denne Paragraf skulde tilføies den Udtalelse: „Herved affees for Tiden fra, at Forfatningslov for det danske Monarkies fælles Anliggender af 2den Oktober 1855 ifølge Rigsdagens, af Kongens Regjering modtagne Beslutning ikkun er traadt i Kraft med det udtrykkelige fra Rigsdagens Side opstillede og „som Selvfølge“ betingede Forbehold, „at Indskrænkningen af den danske Grundlov af 5te Juni 1849 kun kan gjælde saalænge, som Fællesforfatningens Bestemmelser opretholdes i anerkjendt Kraft og Virksomhed“. Jeg mener, at ved et saadant Forslag ville vi, idet vi udtrykkelig og positivt udtale dette Forbehold